

6. Бугайчук К. Л. *Адміністративні проступки: сутність та організаційно-правові заходи їх профілактики: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Бугайчук К. Л. . – Національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2002. – 22 с.*

7. *Концепція Комплексної програми профілактики правопорушень на 2006-2008 рр. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 116-р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 10. – С. 294. – Ст. 636.*

8. *Комплексна програма профілактики правопорушень на 2007-2009 рр. Постанова Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2006 року № 1767 // Офіційний вісник України. – 02 .01.2007 – 2006. – № 51. – С. 170. – Ст. 3418.*

9. *Про затвердження Комплексної програми профілактики правопорушень на 2010- 2012 роки м. Тернівки. Рішення Тернівської міської ради від 23.12.2009 р. № 919-ХЛХ/V / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ternrada.dp.ua/index.php?id=960>.*

10. *Шевченко Л.О. До питання про методи вивчення криміногенної особистості, що вчиняє злочини в сфері ПЕК : [Електронний ресурс] / Л.О. Шевченко // Харківський національний університет внутрішніх справ. – Форум права. – 2009. – № 1. – Режим доступу. – www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-1/09slovcp.pdf.*

11. *Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми енергоефективності на 2010-2015 роки. Розпорядження КМУ від 19.11.2008 р. № 1446-р. // Офіційний вісник України. – 2008. – № 89. – С. 52. – Ст. 2991.*

12. *Бонк Е. Л. Общественное мнение и профилактика правонарушений / Е. Л. Бонк. // Правоведение. – 1984. – № 2. – С. 40 – 43.*

13. *Фокин В.М. Основы энергосбережения и энергоаудита / В.М.Фокин. – М. : Машиностроение-1, 2006. – 256 с.*

14. *Про затвердження Державної цільової економічної програми енергоефективності на 2010-2015 роки. Постанова Кабінету Міністрів України від 01 квітня 2010 року № 243 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 16. – С. 116. – Ст. 762.*

15. *Про Державний бюджет України на 2010 рік. Закон України від 27 квітня 2010 року № 2154-VI // Голос України. – 2010. – № 80-81.*

16. *Постанова Кабінету Міністрів України від 28 липня 2003 року № 1174 «Про схвалення Державної програми розвитку промисловості на 2003-2011 рр.» // Офіційний вісник України. – 2003. – № 31. С. 78. – Ст. 1628.*

УДК 342.9(477)

С. Поповчук

здобувач,

Львівський державний університет внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ РЕЖИМИ В ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

В статті досліджуються види та особливості адміністративно-правових режимів в практичній діяльності правоохоронних органів, їх правове забезпечення та специфіка реалізації.

Ключові слова: адміністративно-правові режими; правоохоронні органи, державна таємниця, правоохоронна діяльність.

В статье исследуются виды и особенности административно-правовых режимов в практической деятельности правоохранительных органов, их правовое обеспечение и специфика реализации.

Ключевые слова: административно-правовые режимы; правоохранительные органы, государственная тайна, правоохранительная деятельность.

In the article kinds and features of the administrative modes are investigated in practical activity of law enforcement authorities, them legal providing and specific of realization.

Keywords: administrative modes; law enforcement authorities, state secret, law-enforcement activity.

Постановка проблеми. Правоохоронна діяльність є істотним елементом функціонування, по суті, будь-яких органів адміністративно-правової сфери. У меншій мірі це, мабуть, властиво лише органам державної влади в сфері закордонних справ. Однак і тут вона, безумовно, має місце.

Останнє є наслідком концепції поділу влади, відповідно до якої головна функція виконавчої влади, порівняно із законодавчою та судовою владою, полягає у виконанні законів. Уявити ж собі реалізацію права поза, нехай і обмежену, числом правоохоронних функцій у принципі неможливо, тому що в протилежному випадку домогтися правомірних дій у повсякденній оперативній діяльності органів виконавчої влади вкрай важко. Зовнішній контроль і нагляд навряд чи зможуть це забезпечити. Занадто вже розгалужена й складна за змістом правозастосовна практика органів виконавчої влади.

Разом з тим правоохоронну діяльність органів виконавчої влади взагалі, й тих з них, які прямо націлені на правову охорону, безумовно, варто розділяти. У цьому випадку ми говоримо саме про другий тип функцій, коли правова охорона виступає основним змістом діяльності відповідних органів.

Ситуація такого роду подвійності в системі виконавчої влади не є чимсь новим для науки адміністративного права, й тим більше для практики. Зокрема, вона предметно аналізувалася на початку 80-х років ХХ ст. теоретиками адміністративного права. При цьому відзначалося, що зв'язок права як такого у формі правової охорони з державним управлінням у першу чергу дає про себе знати в специфіці цілей, які притаманні будь-яким процесам правового регулювання.

Все їхнє різноманіття в дійсності зводиться до двох основних видів, які умовно можна позначити як матеріальні і юридичні [1, с. 15]. «Матеріальні цілі стосуються суспільних відносин у неправовій сфері. Ці цілі можуть мати економічний, політичний, ідеологічний та інший характер. Разом з тим у всій сумі цілей, що лежать в основі правових приписів, варто виділити цілі, де найближчим об'єктом буде саме право, особливо його неухильне виконання й дотримання» [2, с. 36].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У різні часи деякі аспекти адміністративно-правових режимів в практичній діяльності правоохоронних органів в своїх роботах досліджували такі видатні науковці: В.Б.Авер'янов, А.В. Басов, Д.М.Бахрах, Ю.П.Битяк, Б.М.Габричидзе, В.К.Колпаков, А.Т.Комзюк, Н.І.Магузов, А.О.Селіванов та ін. Праці зазначених авторів є науковим підґрунтям для подальших досліджень правового інституту адміністративно-правових режимів в цілому. Разом з тим, в науці адміністративного права відсутнє комплексне дослідження адміністративно-правових режимів і, зокрема, адміністративно-правових режимів в практичній діяльності правоохоронних органів.

Постановка завдання. В даній публікації пропонується на основі чинного законодавства, матеріалів теорії та практики провести дослідження одного із важливих для науки адміністративного права явищ – адміністративно-правових режимів, здійснити аналіз адміністративно-правових режимів в практичній діяльності правоохоронних органів.

Виклад основного матеріалу дослідження. У виконавчій владі, особливо в адміністративно-політичній сфері, правоохоронна діяльність, дійсно, має виконавчо-владний характер й може розглядатися в його ключі. В останньому випадку ми маємо цілий ряд органів, що здійснюють правоохоронні функції як основний зміст своєї діяльності. При цьому варто підкреслити, що далеко не всі вони прямо позначені законодавцем як правоохоронні.

Якщо говорити про суто правоохоронні органи, то згідно Закону України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» подано перелік правоохоронних органів, до яких, зокрема, належать: органи прокуратури; органи внутрішніх справ; органи служби безпеки України; митні органи; Державна прикордонна служба; органи й установи виконання покарань; органи державної податкової служби; органи державної контрольно-ревізійної служби; органи рибної охорони; органи державної лісової охорони інші органи, які здійснюють правозастосовні та правоохоронні функції (ст. 2) [3].

Переважаюча належність цих структур до правоохоронних безпосередньо визначається чинним законодавством України, де вони або прямо перераховані в числі правоохоронних структур держави, або це слідує із законодавчо закріплених функцій цих органів.

Наприклад, щодо міліції це закріплено в статті 11 Закону України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року № 565-ХІІ [4], де визначені її права. Стосовно до внутрішніх військ МВС України, їхня приналежність до правоохоронних структур виявляється вже в статті 1 Закону України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України» від 26 березня 1992 року № 2235-ХІІ [5], де зазначено їхнє призначення, що полягає в охороні та обороні важливих державних об'єктів, перелік яких устанавлюється Кабінетом Міністрів України, а також для участі в охороні громадського порядку та боротьбі із злочинністю.

Функціональна приналежність інших вищезгаданих структур до правоохоронних можна простежити за функціями, закріпленими у законодавстві про відповідні структури.

Істотною особливістю правоохоронних органів, що функціонують в адміністративній сфері, є найтісніший зв'язок їхніх функцій з функціями забезпечення безпеки й функціями оборони. Останні розподіляються тут аж ніяк не рівномірно й у більшій мірі визначаються діяльністю внутрішніх військ, СБУ, Державної служби охорони. У меншій мірі це стосується МВС і підрозділів Державного департаменту України з питань виконання покарань.

Перш ніж перейти безпосередньо до аналізу особливостей адміністративно-правових режимів в сфері правової охорони, відзначимо, що їхня необхідність визначається двома провідними обставинами. Перше полягає в тому, що правова охорона в адміністративній сфері – це діяльність, що здатна в найбільшій мірі торкатися конституційних прав й свобод. Друге ж визначається специфікою найсучаснішої правоохоронної діяльності, що усе тісніше пов'язується з функціями забезпечення національної безпеки й вимагає нарощування силових компонентів правоохоронних органів.

Аналізуючи адміністративно-правові режими правоохоронної діяльності в розглянутій сфері, хотілося б зупинитися на основних з них, які визначають саму правову охорону й відображають її специфіку в сучасних умовах. Сюди входять режими державної таємниці й режим обігу зброї. Крім них загальним для фактично всіх правоохоронних структур є режим оперативно-розшукової діяльності, що складає деяку сукупність спеціальних гласних і негласних заходів, за допомогою яких здійснюється розкриття злочинів оперативними апаратами правоохоронних органів.

Слід зазначити, що тривалий час оперативно-розшукова діяльність (далі – ОРД) регулювалася винятково на рівні підзаконних нормативних актів відомчого характеру, які видавалися органами загальної й спеціальної компетенції, наділених правом керувати й здійснювати цю діяльність. Розвинутої законодавчої основи вона не мала. Тому в кожному з уповноважених на проведення ОРД відомств існувала її певна специфіка. Крім цього відомчі оперативні апарати взаємодіяли один з одним на основі взаємних наказів і інструкцій, які знову ж мали закритий характер. Все це однозначно свідчило як про особливий характер ОРД, так і про специфіку її організації, що завжди носила характер режимної.

Нині ситуація докорінно змінилася, і хоча змістовно ОРД як і раніше залишилася сферою особливих секретів держави, однак у своїх принципових рисах режим оперативно-розшукової діяльності одержав законодавче закріплення у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18 лютого 1992 року № 2135-XII [6]. ОРД – найгостріша зброя в боротьбі зі злочинністю. Тому прийняття Закону ознаменувало собою новий етап у її розвитку. Ціль режиму, обумовленого цим Законом, визначається змістом ст. ст. 1, 4. Зокрема, у них говориться, що завданням оперативно-розшукової діяльності є пошук і фіксація фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, розвідувально-підривну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави.

Оперативно-розшукова діяльність ґрунтується на принципах законності, дотримання прав і свобод людини, взаємодії з органами управління і населенням.

Останнє надто важливо, тому що тепер зміст ОРД уніфікований щодо здійснюючих її відомств (ст. 5) і не може бути використане на рівні адміністративного розсуду в неправомірних цілях. У статті 2 Закону визначено, що являє собою ОРД, тобто фактично те, що десятиліттями до цього було «таємницею за сімома печатками». Отже, ОРД – це система гласних і негласних пошукових, розвідувальних та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів. У статті 1 вичерпним образом визначені завдання ОРД.

Уже в цих двох статтях законодавець однозначно обмежив коло тих, хто може здійснювати ОРД, а також вичерпно визначив її цілі й завдання.

Закон України про ОРД жорстко обмежує можливості оперативних апаратів у здійсненні їхньої діяльності, забороняє для одержання інформації забороняється застосовувати технічні засоби, психотропні, хімічні та інші речовини, які пригнічують волю або завдають шкоди здоров'ю людей та навколишньому середовищу, допускає проведення оперативно-розшукових заходів тільки спеціально уповноваженими на те особами, що мають відповідну кваліфікацію й компетенцію за посадою. Також жорстко статтею 6 визначені вичерпні підстави здійснення ОРД.

Нарешті, останнє, що хотілося б відзначити у зв'язку з аналізом основних положень режиму оперативно-розшукової діяльності, так це те, що статтею 5 Закону встановлено обмежене коло органів, яким дозволено проводити ОРД. При цьому відносно ряду з них введені додаткові обмеження.

Особливо відзначено, що проведення оперативно-розшукової діяльності іншими підрозділами зазначених органів, підрозділами інших міністерств, відомств, громадськими, приватними організаціями та особами забороняється.

Відразу ж відзначимо характерні риси режиму оперативно-розшукової діяльності. Це – гранична жорсткість і чіткість визначення основ організації й діяльності оперативних апаратів, підвищена відповідальність за проведення заходів ОРД, використання цієї найгострішої зброї державно-правового впливу тільки з метою, визначеною законом під щільним контролем контрольно-наглядових інстанцій, суду тощо. Режим ОРД прямо пов'язаний з режимом державної таємниці, включає її в себе й тому належить до числа тих, що прямо забезпечують безпеку особи, суспільства й держави.

Наступний специфічний і вкрай важливий для розглянутої системи органів адміністративно-політичної сфери адміністративно-правовий режим – це режим обігу й використання зброї. Цілком зрозуміло, що вирішення завдань органами влади, про які йдеться, немислимо без використання зброї. Боротьба із

сучасними кримінальними проявами усе більше й більше накладає на неї воєнізований характер. Свідчення тому – масовий розвиток спеціальних силових структур, орієнтованих винятково на збройну боротьбу зі злочинністю. Такі підрозділи є сьогодні у всіх правоохоронних структурах.

Основи режиму обігу й використання зброї на сьогодні становить Інструкція про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами несмертельної дії, та зазначених патронів, а також боєприпасів до зброї та вибухових матеріалів (далі – Інструкція МВС), затверджена наказом МВС України від 13.04.99 р. N 292 із змінами і доповненнями, внесеними наказами Міністерства внутрішніх справ України від 13 квітня 1999 року N 292, від 26 червня 2002 року N 615, від 16 липня 2004 року N 806, від 6 вересня 2004 року N 1008, яка є лише внутрішнім документом правоохоронного відомства, регулює одну з найважливіших і найнебезпечніших сфер суспільних відносин у нашій державі.

Поряд з Інструкцією МВС існує безліч нормативно-правових актів, які певною мірою регулюють обіг зброї. Але, на превеликий жаль, у цій правовій базі відсутній головний документ – Закон України «Про зброю». Розглянемо основні риси режиму обігу й використання зброї. Суть цього режиму полягає в регулюванні правовідносин, що виникають при обігу вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами несмертельної дії на території України, спрямованого на захист життя й здоров'я громадян, власності, забезпечення суспільної безпеки, охорону природи й природних ресурсів, зміцнення міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю й незаконним поширенням зброї.

Інакше кажучи, даний режим має виражену спрямованість на забезпечення безпеки й вирішення специфічних завдань правової охорони, пов'язаних з незаконним обігом зброї. Для правоохоронних органів він має двоїсте значення. По-перше, це режимний регламент використання службової зброї, а, по-друге, правоохоронні органи виступають інструментом реалізації режиму обігу й використання зброї в інших сферах громадського життя. Уже перше ознайомлення з нормами зазначеної Інструкції свідчить про те, що режим, що закріплюється нею, не менш твердий, ніж розглянутий вище режим оперативно-розшукової діяльності.

У пунктах 8–13 Інструкції визначені самі об'єкти, які вважаються зброєю й підпадають під дію аналізованого адміністративно-правового режиму. Для аналізу режиму діяльності самих правоохоронних органів особливо важливо те, що віднесено законодавцем до службової й бойової зброї й може бути використане в оперативно-службовій діяльності правоохоронних органів [7].

Однак, адміністративно-правове регулювання обігу зброї на сьогодні вимагає системного підходу до нормативно-правового забезпечення всіх структурних елементів адміністративно-правових режимів: режимних правил, правового статусу суб'єктів і об'єктів правовідносин. Від узгодженості правових актів, що формують адміністративно-правові режими, залежить формування та здійснення певної дозвільної політики, яка має передбачати та прогнозувати шляхи розвитку суспільних відносин у цій сфері. Законодавча практика України склалася шляхом утворення адміністративно-правових режимів за допомогою ліцензування тих видів діяльності, здійснення яких може викликати порушення прав та законних інтересів громадян, завдання шкоди їхньому здоров'ю, загрозу обороні та національній безпеці держави. До таких видів належить діяльність, пов'язана з обігом зброї.

Проблеми правового регулювання обігу зброї є дуже актуальними на сучасному етапі розвитку України як демократичної правової держави. Адміністративно-правовий режим обігу зброї та вибухових речовин на сьогодні не є досконалим. Існує багато недоліків у вітчизняному законодавстві, які потребують негайного усунення.

В Україні, починаючи з 1998 р., на розсуд народних депутатів було винесено дев'ять законопроектів про зброю. Але тільки на початку 2004 року законопроект за номером № 1171-д досяг у законодавчому процесі найбільш позитивних результатів: Верховна Рада України 04 березня 2004 року прийняла цей законопроект у першому читанні.

І це незважаючи на те, що Комітет Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності спільно з Кабінетом Міністрів України доопрацював зазначений законопроект, який був схвалений Парламентом у першому читанні.

Новелою у цьому напрямі є законопроект «Про обіг зброї невійськового призначення», яким передбачається врегулювати питання набуття права власності на зброю невійськового призначення, особливості її зберігання, користування нею, спадкування та відчуження.

Цей законопроект спрямований на посилення захисту життя та здоров'я, прав і свобод громадян, власності усіх форм, охорони громадського порядку і навколишнього природного середовища, створення умов для військово-патріотичного виховання молоді, розвитку вітчизняного збройового виробництва, стрілецького спорту, а також зміцнення міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю та незаконним розповсюдженням зброї [8].

У ньому наведено чітке законодавче визначення основних видів зброї, а також встановлений єдиний порядок придбання, зберігання, використання та застосування службової і цивільної зброї, здійснена більш детальна, порівняно із законопроектами про зброю, класифікація зброї та боєприпасів, деталізовані види та типи зброї, які можуть знаходитися у власності громадян, спортивних, мисливських та інших організацій [9].

Враховуючи аналіз нормативно-правового регулювання обігу зброї, конче необхідно прийняти Закон України «Про зброю», який би регулював загальний порядок обігу всіх видів зброї, та Закон України «Про обіг зброї невійськового призначення», в якому деталізувалася б дозвільна процедура зазначеного у ньому виду зброї.

Сам Закон «Про зброю» за своєю суттю та структурою не має вносити у правове поле України щось принципово нове. Він лише повинен систематизувати та вдосконалити ті норми, що на сьогодні передбачені у різних нормативно-правових актах, відомчих інструкціях тощо.

Норми Закону України «Про зброю» мають бути спрямовані на захист життя, здоров'я громадян, їх власності, запобігання незаконному розповсюдженню та обігу зброї, зміцнення міжнародного співробітництва із цих питань.

При цьому, на нашу думку, лише після прийняття Закону України «Про зброю» і визначення статусу підприємств з особливими статутними завданнями (та й у цілому врегулювання питання цивільного обігу зброї в державі) можливо розглядати питання про надання права користування вогнепальною зброєю окремим приватним структурам (наприклад, банківським), суб'єктам господарювання тощо.

Тому першочерговим завданням є прийняття такого Закону України «Про зброю», який створить правову базу та надасть поштовх для розгляду інших законопроектів щодо права мати у власності та користуватися зброєю.

Особливе значення для діяльності правоохоронних органів мають адміністративно-правові режими, встановлювані на рівні відомчої нормотворчості. Мова йде про відомі на рівні відкритої літератури режими особливого або посиленого варіантів несення служби, режими проведення спеціальних операцій та їм подібні. Однак їхній детальний аналіз неможливий у силу обмежень, що встановлюються режимом державної таємниці.

Природно, у даній публікації ми не мали можливості освітити всю безліч адміністративно-правових режимів, які опосередковують правоохоронну діяльність. Багато з них мають міжгалузевий характер, аналіз яких міг би стати предметом окремого спеціального наукового дослідження. Ми ж орієнтувалися на те, щоб установити особливість адміністративно-правових режимів і їхнє місце в режимній регламентації правоохоронних структур.

У зв'язку з чим хотілося б резюмувати викладене в ряді *висновків* і пропозицій.

1. Правоохоронна діяльність є істотним елементом діяльності, по суті, будь-яких органів адміністративної сфери. У меншій мірі це, мабуть, притаманно лише органам виконавчої влади в сфері закордонних справ. Однак і тут вона, безумовно, має місце.

2. Далеко не всі органи, що виконують функції правової охорони, прямо віднесені до правоохоронних відповідним законодавством. Найчастіше це впливає з функцій цих органів.

3. Істотною особливістю правоохоронних органів, що функціонують в адміністративній сфері, є найтісніший зв'язок їхніх функцій з функціями забезпечення безпеки й функціями оборони. Останні розподіляються нерівномірно й у більшій мірі стикаються з діяльністю внутрішніх військ, СБУ, Державної служби охорони. У меншій мірі це стосується МВС і підрозділів Державного департаменту України з питань виконання покарань.

4. Сучасні правоохоронні структури усе більше й більше починають походити на «силові», а сам силовий компонент займає в їхній діяльності домінуюче місце. Звідси потреба у великій режимній організації їхньої діяльності.

5. Адміністративно-правові режими в правоохоронній сфері мають останнім часом тенденцію до жорсткості й детальної регламентації їхньої діяльності.

6. Серед адміністративно-правових режимів, що регламентують правоохоронну діяльність, чільне місце займають ті, які одержують визначеність і правову регламентацію на відомчому рівні. Найчастіше вони мають закритий характер, а відомості про них обмежені режимом державної таємниці.

7. Усунення прогалів і суперечностей у правовому регулюванні адміністративно-правового режиму обігу зброї можливе шляхом прийняття спеціального закону, оскільки динамічність, різноманітність та багатоаспектність суспільних відносин, пов'язаних зі здійсненням обігу зброї, об'єктивно не дає врегулювати ці відносини лише за допомогою відомчих нормативно-правових актів, тому виникає нагальна необхідність у прийнятті Закону України «Про зброю», яка обумовлена також і тим, що питання обігу зброї, зокрема, набуття права власності, володіння, користування та розпорядження зброєю, порядок її виробництва, ремонту, реалізації потребують правового врегулювання на рівні закону.

Література

1. Петров С.М. Государственное управление уголовно-исполнительной системой и пути ее реформирования / С.М. Петров. – Домодедово, 1995. – С. 15.

2. Никитинский В.И. Понятие эффективности правовых норм / Никитинский В.И., Самощенко И.С. // Эффективность правовых норм. М., 1980. – С. 36.
3. Закон України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» від 23 грудня 1993 р. №3781-ХІІ. // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, N 11, ст.50
4. Закон України «Про міліцію» // Відомості Верховної Ради УРСР від 22.01.1991 – 1991 р. – № 4. – С. 20.
5. Закон України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України» від 26 березня 1992 року № 2235-ХІІ. // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 29, ст.397
6. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18 лютого 1992 року № 2135-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
7. Інструкція про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами несмертельної дії, та зазначених патронів, а також боєприпасів до зброї та вибухових матеріалів, затвердженій наказом МВС України від 13 квітня 1999 року № 292 [Електронний ресурс] // Режим доступу : www.rada.gov.ua
8. Проект Закону України «Про обіг зброї невійськового призначення» / Верховна Рада України [Електронний ресурс] // Режим доступу : www.rada.gov.ua.
9. Мойсик В. Наголошує на важливості закону «Про обіг зброї невійськового призначення» [Електронний ресурс] / В. Мойсик. – Режим доступу : <http://www.razom.org.ua/news/1921/>.

УДК 342.951

І. Хитра
здобувач,

Львівський державний університет внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті визначаються проблемні питання адміністративно-правового забезпечення банківської діяльності. Аналізуються основні причини, які негативно впливають на банківсько-правові відносини в Україні.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, банківська діяльність, банківська система, європейська інтеграція.

В статье определяются проблемные вопросы административно-правового обеспечения банковской деятельности. Анализируются основные причины, которые негативно влияют на банковско-правовые отношения в Украине.

Ключевые слова: административно-правовое обеспечение, банковская деятельность, банковская система, европейская интеграция.

The problem questions of the адміністративно-правового providing of bank activity are determined in the article. Principal reasons which negatively influence on bank-legal relations in Ukraine are analysed.

Keywords: administrative law providing, bank activity, banking system, European integration.

Постановка проблеми. В утвердженні розвитку ринкової економіки важливу роль відіграють банківські інститути, які є одним з інструментів ринкової економіки. Проблема регулюючого впливу держави на функціонування банківських інститутів в теорії адміністративного права завжди посідала чільне місце. Як відомо, державне регулювання банківської діяльності здійснюється з метою захисту вкладників та забезпечення стабільності у банківській сфері. Однак інтереси держави в регулюванні діяльності банківських інститутів цим не вичерпуються. Банківська система є одним з найкращих інструментів регулювання економіки, оскільки економіка не може розвиватися без необхідної кількості грошей. Тому регулювання банківської системи здійснюється з метою не тільки створення безкризових умов її функціонування, але й з метою стимулювання економічних процесів у країні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Окремі аспекти організації й діяльності банків в Україні висвітлювалися у працях вітчизняних учених-юристів зокрема, Є.О. Алісова, Л.К. Воронової, Є.В. Карманова,